

1.

Am uitat cum mă cheamă. Își spuse Bătrânul în sinea lui. Îmi scot abonamentul de autobuz, legitimația de la bibliotecă. Numele îmi apare și pe facturi. Toate astea sunt însă ne-relevante. Nici n-apuc să le bag în buzunar că și uit unde mi-e abonamentul, legitimația, uit tot ce-mi vine în minte. Frazele mi se învolutează în gând ca versurile poemelor compuse la mai multe mâini. Ceilalți au acoperit versurile anterioare, iar eu mi-am adăugat propria frază. Nu știu cum arată fraza anterioară, cum sună versul anterior. Frazele se pornesc asemenea cutiei negre după prăbușirea unui avion – o vreme plutesc la suprafața mării și apoi, încet-încet, se duc la fund.

Eu sunt cutia neagră, eu înot după cutia neagră, eu zgâlțâi deznădăjduit manșa avionului, să-l fac să ia înălțime, hai, sus, sus, Dumnezeii tăi, înalță-te, putoare ce ești. Aparatul nu ia înălțime, nici eu nu mă înalț. În fraza următoare sunt submarinul incapabil să urce la suprafață. Din cauza presiunii, pereții se ta-sează treptat pârâind, trosnind, turtesc camerele echipajului, motoarele inutilizabile de mai multe ore. Lumina mai licărește o vreme, aerul respirabil s-a terminat de mult, însă, dintr-un motiv absolut inexplicabil, frazele continuă să se învoluteze în spațiul lipsit de oxigen, iar eu nu mă trezesc. Fiindcă asta nu-i un vis. Este o cutie neagră de forma unui submarin în care am rămas înțepenit. Mi-au înțepenit toate frazele, amintirile, atingerile, sușurile și căderile, tot ce am fost și ce sunt.

Toate astea se întâmplă pe fundul mării, deoarece, cumva, încă dinainte de-a fi uitat totul, m-am lăsat târât aici, pe

valurile mării, sub masa ei de apă. M-a adus până aici vântul, un pescăruș sau un petrolier, iar la suprafață e război, şuieră sulile, răpăie rafalele pistoalelor automate, iar eu văd, de aici, de jos, rugul ce arde pe malul mării – tocmai are loc incinerarea lui Ahile.

Ahile, pune-ți veșmintele de femeie, aruncă-ți sabia, scuturile, arcurile superbe, și caută-ți refugiul în uitare. Nu vreau să te văd scăldat în glorie și nu vreau să văd nici lichelele alea de ahei cu lațele lor unsuroase. Soarbe ambrozia, nectarul, amestecă-ți miere în vin sau bea-l neîndulcit, și așa te-ai deprins de mult cu el. Îmbată-te, amestecă bărbații și femeile, mângâierile și pumnii în cap, dar, mai ales, dă-mă uitării, uită de mine, nu te gândi că maică-ta e zeiță, iar taică-tău ar fi putut fi chiar și un zeu, însă în noaptea aceea tumultuoasă nimeni n-a fost atent la detalii. Eram sigură că mă culc cu Zeus și uite ce-a ieșit, fiindcă în zori, nu pentru întâia oară, iarăși am dat peste un aheu musculos dar cu pletele unsuroase. Asta-mi lipsea? Să-l las din nou să mă cheme la el, să se lipească de mine și să se cufunde în mine în timp ce eu sunt cea care vine la montă, ca și cum aș fi pe jumătate zeităte și pe jumătate centaur, în noaptea cu duhoare țărănească și mireasmă de ambrozie.

De-aia ai venit pe lume, dar nu pieri sub ochii mei, fiindcă voi vedea, deja o văd, văd asta de când te-am apucat de călcâi și te-am ținut deasupra focului, știam de-atunci că așa va fi. Și chiar că așa va fi dacă n-ai să dai uitării totul, de-asta te implor să-ți bei mințile, să-ți faci vinul praf ținuta falnică, pielea perfect netedă, șezi și tu, ca atâția alții, la răspântie sau în fața mizeriei aleia de templu din Delos. Să-ți curgă balele și să fii mai jegos decât ceilalți, numai să uiți, măcar trupul tău să uite că există, fiindcă știu că tu oricum nu ești capabil, cel ce sălășluiește în tine oricum nu va fi capabil de asta.

Când ți-am arătat, în întunericul peșterii, la lumina făcliei, cum mă percep muritorii pe mine, ai înțeles pe dată, am văzut asta în sclipirea ochilor tăi, cum te percep oamenii pe tine și că n-am cum să-i opresc pe ei, pe oameni. Dacă nu astăzi, poi-măine tot își vor aduce aminte de tine, tot o să-și amintească, dacă nu un comandant de oaste, măcar un porcar sau un sclav care trage la galeră. Iar asta va fi de ajuns pentru ca firele invizibile să se încălzească definitiv, trupele să fie puse în mișcare spre Troia și, atunci, tot ce o să pot face va fi să nu pieri la Troia, totuși, nu la Troia, băiete.

Bătrânul se uită la ceas. Ilmarinnen, fierarul, da, asta îi este ocupația, Ilmarinnen îmi spune să nu folosesc o curea din piele ci, mai curând, ceva metalic, care se coclește, dar nu miroase, pe când pielea, doar pielea nu are miros, pielea doar pute sau e înmiresmată, dar eu ador putoarea, putoarea pielii. La piele îmi place duhoarea, faptul că elimini prin pori toată nebuneala, spaima, când iarăși îți bagi mâna în gura leului sau îți vâri capul în gura bine-cunoscută și strașnic de puturoasă, printre colții gălbejiți, gura le arată la bătrânețe de parcă și leii ar fuma toată viața, ar trage din trabuc sau ar mesteca frunzele de tutun crude.

Mai întâi le cad molarii, încă răcnesc, încă dau cu osul, însă deja le curg balele, traversează arena ca pe o zebură. Nu văd că trec pe galben, uneori pe roșu, că îi calcă ceva, un elefant scos din minți sau doar le cade în spinare un acrobat ce se antrenează la trapez. Căci acrobații, de regulă, comit greșeli înainte de premieră, le alunecă mâinile, nu se încălzesc îndeajuns, fac doar un antrenament cu două zile înainte de premieră, va fi un număr de senzație, dar hai s-o lăsăm mai moale azi, și uite-așa strică totul, fiindcă întotdeauna există câte un băiat nou-venit sau o tânără artistă arătoasă care nu știe ce-i aia plasa de protecție.

Alo, alo, cineva să bage odată de seamă că mă prăbușesc foarte rapid, lăsați măciucile și săbiile și foca aia puturoasă, cineva să se ocupe odată și de frânghiile astea! Dar de frânghii nu-i pasă nimănui, acrobatul cade peste leu, iar leul n-are noroc, fiindcă doar acrobatul își frânge coloana vertebrală, iar el scapă cu trei coaste fisurate. Cele trei coaste fisurate constituie o neplăcere mult mai mare pentru un leu; nu și le poate vindeca cu vodcă, așa cum procedează acrobatul forțos, un tip pașnic de felul lui, care se încaieră uneori cu câte șase deodată până ce al șaptelea îl doboară cu o scrumieră sau cu piciorul unei mese, iar în astfel de situații acrobatul nu bea bere, ci doar vodcă: săptămâni în șir. Pe leu nu-l ajută nimeni. Biciul suieră, uneori îi amorțește și maxilarul în toiul numărului, publicul râde de el, ia uite ce damblagiu mai e și leul ăsta, nu mai poate nici să muște, nici să facă salturi, deși încă mai are blană, coamă, copiii încă nu îi sesizează bătrânețea, îi văd doar damblageala, e damblagit, damblagit, damblagit, scâncesc ei în fața cuștii lui până când se găsește cineva care să-i gonească.

Duhoarea ce i se revărsă din gură își croiește drum printre gratii, se răspândește pe puntea vasului ce l-a transportat odinioară și pe toată întinderea savanei. Nici că se oprește până la tufișul des și țepos unde se afla groapa, groapa aceea puturoasă unde cândva, ieri sau demult, se poate odihni, în sfârșit, și duhoarea gurii, revărsată din cușcă.

Illmarinen pune mâna pe ciocan, până mâine trebuie să fie gata toate cele trei potcoave, sosește calul cu trei picioare care știe și să vorbească, trebuie potcovit ca lumea, deoarece asfaltul din Los Angeles este foarte dur. E un cal onest dacă muncește în cadrul poliției, e mai bine să aibă grijă de sine, să îi scape caldarâmul sub picioare, dar să nu alunece cu potcoavele pe șinele de tramvai, fiindcă uneori trebuie să galopeze printre șine pe urmele mașinilor cu mai multe sute de cai-putere.

Illmarinnen pregătește totul, apoi privește ceasul Bătrânului, tot nu i-a schimbat cureaua, pute și asta îngrozitor, se uită în gura leului, scormonește jăratul așa cum doar un cer-copitec știe să se scobească în nas adânc de tot.

E amiaza mare, soarele dogorește în draci și Illmarinnen își zice că după-amiază o să aibă timp, fără niciun fel de preparative, să-și facă de lucru, să molfăie resturile de carne rămase de ieri, se uită la Bătrân, care tocmai își privește ceasul, dar nu-l întreabă cât e ora, pentru că, până să ajungă din nou ceasul lângă pieptul Bătrânului, n-o să-și mai aducă aminte de nimic.

A doua zi, cele trei potcoave se lăfăie pe prispă. Illmarinnen doarme, iar calul cu trei picioare, în așteptarea clipei când se va trezi, ține o prelegere de botanică, apoi începe să vorbească despre locul de unde se trag centaurii, o insulă plutitoare unde nu plouă, ci doar distilate din vin freamătă în zori de zi pe frunzele palmierilor, iar marinarii nu îndrăznesc să acosteze acolo, atât de sinistru e nechezatul centaurilor. Acolo, în locul lor de obârșie, pe insula plutitoare, nechează la fel de formidabil ca orice armăsar pursânge, n-au privirea mohorâtă, ci sunt de-o voioșie rebelă, ce-i gonește pe corăbii, pe plute, sunt unii care ajung pe continent înotând, dar dacă dau de un țârm – iar noi așa îi cunoaștem –, nu mai nechează în veci.

Calul cu trei picioare se uită la ceasul Bătrânului, vede că-i unsprezece și jumătate, trage o copită în grinda cenușie a prispei, iar Illmarinnen, care tocmai se trezește din somn, înțelege că a sosit momentul potcovirii.

Calul cu trei picioare pleacă țopăind voios, mai are o oră și jumătate până la tura următoare, are suficient timp să traverseze înot Oceanul Pacific și să răzbească și prin traficul de la amiază.

Lui Illmarinnen îi place să lenevească, îl roagă pe Balaur să sufle din douăzeci în douăzeci de minute în jărat, treabă

pe care Balaurul și-o asumă cu plăcere, uneori îi aruncă o privire Bătrânului, care, de regulă, se uită din douăzeci în douăzeci de secunde cât e ora exactă, cureaua de pe încheietură duhnește necruțător, chestie pe care Balaurul o simte și de la distanță, deși planează la douăzeci de metri deasupra bătrânului, dând uneori scurt din aripi, să mențină distanța.

Bătrânul e în formă azi după-amiază, scoate mașina de scris, se așază sub Umbrar, încheieturile mesei de campanie abia suportă țacănitul, bătăile rapide, zgomotul răzbate până dincolo de Gard, doar stropii de sudoare ce i se adună pe frunte nu se aud când se rostogolesc uneori între taste.

Iar o să plouă, își zice Bătrânul. Nici nu știu de când n-a mai plouat, nici nu știu ce înseamnă ploaia, totalitatea picăturilor sau ritmul stropilor ce se succed unul după altul. Poate contează și cantitatea, câtă apă se adună în timpul unei zile în ciubăr, câte zile ajunge ea pentru spălat. N-a mai plouat de foarte mult timp, iar turiștii, dacă se întâmplă să treacă pe aici, și se întâmplă, se uită și așa, fiindcă în spatele părții împrejmuite de gard are loc un număr senzațional, de-a dreptul de circ, or turiștii au mai văzut un circ, dar una ca asta niciodată, se uită la Bătrân cu gura căscată – cum de poate dormi cu ochii deschiși?

Se uită la colții lui gălbejiți, molarii i-au căzut demult, însă, dacă au răbdare să aștepte, și au, fiindcă așa sunt turiștii care se precipită să facă poze, el se așază din nou în fața mașinii de scris și se apucă să plesnească tastele, uneori uită să introducă o coală nouă, în asemenea momente literele se înalță și încep să plutească în praful Potecii sau rămân agățate în vreun plop de dincolo de Gard.

Îi plac plopii și turiștii, uneori îi place să-i vadă, când nu uită să-și pună ochelarii, căci doar atunci îi vede. Îi place

unduirea plopilor și a turiștilor, se ține departe de mulțime, adevărul e că nici nu s-ar putea târșăi până unde încep mulțimile, turiștii unduitori, dar îi urmărește bucuros, le urmărește emoțiile, mișcările inutile și fragmentare când sar din autocar și, între timp, zâmbesc senini, necruțători. E chiar totuna dacă răz-besc până aici în mașini de teren sau în autocare, dacă ajung aici, repetă aceleași mișcări pe care le-a văzut la cei dinaintea lor.

Ghidul știe: bătrânul se înviorază, de obicei, după-amiaza. Dacă dimineața nu-i iese mereu pasența, după-amiaza, dacă e vreme frumoasă și vântul bate din direcția propice, navighează cu succes până la marginea amintirii. În asemenea momente, bolboroseala i se preschimbă într-o înșiruire de cuvinte, uneori chiar de fraze inteligibile. Ghidul poruncește să se facă liniște, iar turiștii rezistă câteodată și douăzeci de minute să-i asculte tăcuți cuvintele bâiguite sau să vadă cum dispar frazele absorbite în albia vorbirii de altădată.

Balaurul se cutremură în țării văzând toate astea, de parcă muzica ar răsuna dintr-un aparat de radio vechi, cu ochi magic, glasul Balaurului, laolaltă cu zornăitul ritmic al solzilor, aduce cu un taraf provincial cu lăutarii îmbătați de aroma mustului fermentat, iar textul evocă tinerețea Balaurului:

*Granz, granz, wikmarill, towge,
Granz, granz, wikmarill, emwe,
Teworge.*

Iar refrenul este atât de înspăimântător și sfâșietor, încât vrăjitorii din insulele îndepărtate urlă, din toți rărunchii, la unison cu Balaurul:

Ewger, ewger, nuszunne ewger!

Ceea ce, în opinia Bătrânului, care dă din cap în ritmul muzicii, la adăpostul Umbrarului, înseamnă că și dincolo de Lună trăiesc prințese ce ne așteaptă, doar că nici ele nu știu: unde-i Luna, unde-i Luna.

Când Balaurul se liniștește și turiștii se împrăstie cu carduri de memorie chinuite, dar cu atât mai însuflețiți, Bătrânul privește în jurul lui în după-amiaza vărată și, aidoma prințeselor, vede că Luna nu-i nicăieri.

Întorc spatele zeilor, dar ei tot îmi ies în cale, își zice Bătrânul în sinea lui. Mă aplec în colbul din drum, mă ung cu noroi, cu sânge. Aștept câinii, să mă sfășie bucăți-bucățele, aștept câinii, să cânte. Fiindcă eu sunt Zeul-câine, iar zeii se tăvălesc de răs pe chestia asta. Fiindcă a fost odată un om-măimuță care a descoperit focul, care s-a prăbușit în foc, a ars în foc până s-a carbonizat, din fumul lui cenușiu-roșiatic s-a ivit Zeul-câine, așadar, după ei, eu aș fi acela.

Fică-mea, dacă mă vizitează, mă roagă să-i vorbesc despre ei, să-i mai vorbesc încă o dată despre vechii zei pământeni. Asta fiindcă pe vremuri nu exista vreun zeu care să nu fi locuit pe pământ. Le plăcea pământul unsuros, vâscos, care păstrează apa în sol, să aibă în ce să se tăvălească după obiceiul mistreților; să grohăie, să chicotească, să-și rădă de gașca răioasă și morocănoasă adunată în ceruri, care pe-atunci încă dormea în copaci și uneori cădea din ei. Dar eu nu-mi mai amintesc toate astea și, la urma urmei, ce rost ar mai avea să-mi aduc aminte.

Hefaistos, ei, da, a fost mare figură, șchiopârnoșul ăla spurcat a legat-o pe tîpasa aia sexoasă împreună cu piciul ăla, pe dobitocul însetat de război. Pe vremea aia, războiul era doar o vorbă, una scuipată de Ares, a scuipat-o, a înghițit-o, a molfăit-o ani în șir când avea timp și nu se cufunda în brațele onctuoase ale femeii sale. Hefaistos l-a privit îndelung pe Ares

cum icnește, înghite în sec, se dă huța; a făurit un potir masiv, greu, să-și dezvolte și băieții efeminați musculatura în preajma lui Zeus, sau l-a lăsat pe Ares să se dea huța, a pornit spre malul râului, să prindă raci, fiindcă un armurier, un strateg bun doar de la raci învață cum arată o platoșă cu adevărat solidă, cum arată o strălucitoare armă ucigașă când trebuie să bați în retragere.

Bătrânul privi dinaintea lui, rămase tăcut minute în șir, iar Fiică-sa se lăsă de mai multe ori la rând, rapid, să cadă în poala lui Ilmarinen. Timpul fiind rapid, se scurge încet, iar Ilmarinen nu s-a înmuiat; Fiica s-a întors la Bătrân, să asculte urmarea.

Hefaios, zeul șchiop, a făurit mai întâi o sabie din lumină, a încovoiat-o și ea s-a preschimbat în curcubeu, a ținut-o strâns: ca trăsneful s-a abătut printre stropii de ploaie, nici vijelia nu i s-a împotrivit fierului, nici roua nu s-a așternut vreodată pe el.

Iar latră Zeul-câine, mârâiră cei de dincolo de Gard. Bătrânul nu și-a continuat povestirea. Cureaua de la ceas putea groaznic, Fiică-sa a preferat să-l lase în pace, a plecat să ia și ea prânzul împreună cu patru turiști căpușiți cu vânt.

Să ciugulim ceva, i se adresă Bătrânul leului. Leul a căscat gura, iar el a sărit frumusește înăuntru și a tușit din cauza duhoriilor din stomac în timp ce leul îl mistuia, iar după o săptămână, exact ca pe vremuri: și-a croit greoi drum prin iarba înaltă și s-a îndreptat agale către apa primei băltoace care spunea adevărul.

Salut, salut, Zeule-câine, eu sunt adevărata băltoacă, iscată din secetă și ploaie torențială, iar de-atunci pe tine te aștept. Dacă n-ar fi fost Zeul-câine, poate că Bătrânul s-ar fi înspăimântat, dar i-a răspuns răspicat, frumos, bolboroseala i-a tășnit din pământ.

